

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Zubert (przewodniczący)

SSN Konrad Wytrykowski (sprawozdawca)

Ławnik SN Józef Kowalski

Protokolant Marta Brzezińska

z udziałem zastępcy rzecznika dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego prokurator Małgorzaty Ciężkowskiej- Gabryś
w sprawie **M. K.** – prokuratora Prokuratury Okręgowej w W. , po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu 23 lipca 2020 roku, odwołania wniesionego przez obwinionego od postanowienia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z 17 marca 2020 roku, sygn. akt PK SD (...),
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2019 r., poz. 740, ze zm.)

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

W dniu 17 września 2019 roku, zastępca rzecznika dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego, wydał postanowienie w sprawie o sygn. akt RP RD (...), którym wszczął postępowanie wyjaśniające w sprawie oczywistej i rażącej obrazę przepisów prawa w dniu 6 września 2019 r. we W. przez prokuratora Prokuratury Okręgowej delegowanego do Prokuratury Regionalnej w [...]. – M.K. , polegającej na wydaniu postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia majątkowego, w sprawie RP Ds. (...), Prokuratury Regionalnej w [...]. którym zwrócono podejrzanemu A. W. pieniądze w łącznej kwocie 160.000 zł i

176.000 euro oraz 103 kg złota, bez poinformowania o zamiarze wydania przedmiotowego postanowienia przełożonych sprawujących wewnętrzny nadzór służbowy nad tym postępowaniem, tj. o przewinienie dyscyplinarne kwalifikowane z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze.

Postanowieniem wydanym w dniu 20 września 2019 roku, prokurator Prokuratury Regionalnej w [...], delegowany do Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej wszczął śledztwo (sygn. akt PK XIV Ds. (...)), w sprawie niedopełnienia obowiązków w zakresie realizacji celów postępowania karnego, określonych w art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k., wskazujących na konieczność takiego ukształtowania postępowania karnego, aby sprawca przestępstwa został wykryty i pociągnięty do odpowiedzialności oraz przekroczenia uprawnień, w okresie od 28 czerwca 2019 roku do 6 września 2019 roku w W. , przez prokuratora delegowanego do Prokuratury Regionalnej w [...], , poprzez nieinformowanie przełożonych o wpływie w dniu 28 czerwca 2019 roku drogą elektroniczną wniosku J. D. , datowanego na 27 czerwca 2019 r., o zwrot stanowiącego zabezpieczenie majątkowe, w sprawie Prokuratury Regionalnej w [...]. o sygn. RP Ds. (...) 103 kg złota oraz pieniędzy w kwocie 160.000,00 zł a następnie, będąc zobowiązanym, na podstawie § 6 ust. 3 pkt 2 Zarządzenia nr (...) Prokuratora Regionalnego w [...]. , w sprawie podziału obowiązków w Prokuraturze Regionalnej w [...]. oraz zasad organizacji pracy i zastępowania prokuratorów przy wykonywaniu czynności, do poinformowania Naczelnika Wydziału II do Spraw Przestępczości Finansowo-Skarbowej o planowanych czynnościach i decyzjach, bez uzyskania wcześniejszej akceptacji, wydał w dniu 6 września 2019 r. postanowienie o uchyleniu zabezpieczenia majątkowego, wobec A. W. wydanego w dniu 6 lutego 2013 roku i zwrocie J. D., : pieniędzy w kwocie 160.000,00 złotych, 176.000,00 euro oraz sztabek złota o łącznej wadze 103 kg, czym działał na szkodę interesu publicznego, utrudniając w ten sposób również prowadzone postępowanie przygotowawcze o sygn. akt RP Ds. (...), pomagając sprawcy przestępstwa będącego przedmiotem śledztwa w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez zwolnienie z zajęcia przedmiotów podlegających przepadkowi, to jest o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k.

W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że wniosek w przedmiocie zwrotu ww. składników zabezpieczenia majątkowego wpłynął drogą elektroniczną na adres e-mail prokuratora M. K. , o czym nie poinformował on przełożonych. Dokument ten nie został przedłożony do dekretacji Prokuratorowi Regionalnemu w [...]. . Dodatkowo wskazano, że przesłuchani w charakterze świadków: Prokurator Regionalny w [...]. a także podlegli mu prokuratorzy, zgodnie zeznali, że nie byli informowani o zamiarze zwrotu składników majątku zabezpieczonego od A. W. i zeznali, że prokurator M. K. samodzielnie podjął taką decyzję, wbrew treści § 6 ust. 3 pkt 2 Zarządzenia nr (...) Prokuratora Regionalnego w [...]. w sprawie podziału obowiązków w Prokuraturze Regionalnej w [...]. oraz zasad organizacji pracy i zastępowania prokuratorów przy wykonywaniu czynności.

Na podstawie art. 7 § 8 ustawy Prawo o prokuraturze polecono podjęcie działań zmierzających do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego w sprawie.

Postanowieniem wydanym w dniu 25 września 2019 roku, Prokurator Regionalny w [...]. zawiesił z dniem 26 września 2019 r. w czynnościach służbowych M. K. – prokuratora Prokuratury Okręgowej w W. , na okres 6 miesięcy.

W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że prowadzone postępowanie wyjaśniające o sygn. akt RP RD (...), pozwoliło na ustalenie, że M. K. , wówczas delegowany do Prokuratury Regionalnej w [...]. , dopuścił się w dniu 6 września 2019 r., deliktu dyscyplinarnego z art. 137 § 1 ustawy z 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze, w postaci oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa. Podkreślono, że ujawnione okoliczności, w tym te dotyczące: niepoinformowania przełożonych o planowaniu, zamiarze lub wydaniu orzeczenia o zwrocie zabezpieczonych środków pieniężnych oraz 103 kg złota, stwierdzonych nieprawidłowościach w ekspedycji wskazanego orzeczenia do stron i ich obrońców, przekazania, ze znacznym opóźnieniem, orzeczenia do sekretariatu Prokuratury Regionalnej w [...]. , w celu odnotowania jego treści w urządzeniach ewidencyjnych, przemawiają za odsunięciem prokuratora M. K. od wykonywania obowiązków służbowych. Podkreślono, że stwierdzone zachowania godzą w zaufanie do urzędu prokuratora i brak jest gwarancji, że wykonywanie obowiązków służbowych przez prokuratora Prokuratury Okręgowej w W. – M. K. nawet po odwołaniu go z

delegacji do Prokuratury Regionalnej w [...], będzie przebiegało w sposób prawidłowy.

Pismem z dnia 3 października 2019 roku, M. K. wniósł odwołanie od powyższego postanowienia. Zarządzeniem z dnia 4 listopada 2019 r. zastępca rzecznika dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego, odmówił przyjęcia powyższego odwołania. Postanowieniem z dnia 6 lutego 2020 r. nie uwzględniono zażalenia na powyższe zarządzenie.

Następnie, postanowieniem z dnia 24 stycznia 2020 roku, zastępca rzecznika dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego, wszczął postępowanie dyscyplinarne wobec prokuratora M. K., w sprawie dopuszczenia się oczywistej i rażącej obrazy przepisu § 6 ust. 3 pkt 2 Zarządzenia Prokuratora Regionalnego w [...]. z dnia 8 kwietnia 2019 r. Nr (...) w sprawie podziału czynności prokuratorów w Prokuraturze Regionalnej w [...]. oraz zasad organizacji pracy i zastępowania prokuratorów przy wykonywaniu czynności, zaistniałej w dniu 6 września 2019 r. we W., przez prokuratora Prokuratury Okręgowej w W. wówczas delegowanego do Prokuratury Regionalnej w [...], polegającej na wydaniu postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia majątkowego w sprawie RP Ds. (...) Prokuratury Regionalnej w [...], którym miał nastąpić zwrot podejrzanemu A. W. pieniędzy w łącznej kwocie 160.000 zł oraz 176.000 euro oraz sztabek złota o łącznej wadze 103 kg, bez poinformowania o planowaniu, zamiarze i wydaniu przedmiotowego postanowienia przełożonych sprawujących wewnętrzny nadzór służbowy nad tym postępowaniem, tj. o przewinie dyscyplinarne z art. 137 § 1 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze.

W dalszej kolejności, postanowieniem zastępcy rzecznika dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...) okręgu regionalnego, z dnia 28 stycznia 2020 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt RP RD (...), przedstawiono obwinionemu zarzuty w postępowaniu dyscyplinarnym.

W dniu 9 marca 2020 roku zastępca rzecznika dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...) okręgu regionalnego skierował do sądu dyscyplinarnego wnioski o przedłużenie zawieszenia w czynnościach M. K. prokuratora Prokuratury Okręgowej w W., na okres dalszych 6 miesięcy – tj. do dnia 26 września 2020 roku.

Następnie, postanowieniem z dnia 17 marca 2020 roku, Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym przedłużył zawieszenie w czynnościach M. K. prokuratora Prokuratury Okręgowej ww W. , na okres 6 miesięcy – tj. do dnia 26 września 2020 roku.

W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że nie ustały przyczyny uzasadniające konieczność dalszego stosowania zawieszenia w czynnościach. Zarówno bowiem prowadzone przeciwko prokuratorowi M. K. postępowanie dyscyplinarne jak i postępowanie przygotowawcze nie zostały jeszcze zakończone.

M. K. wniósł odwołanie od powyższego postanowienia. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- 1) obrazę przepisu art. 137 § 1 pkt 1 w zw. z art. 150 § 1 i 2 Prawa o prokuraturze, poprzez brak wskazania konkretnego powszechnie obowiązującego przepisu prawa, którego obraży w sposób rażący i oczywisty dopuścić się miał skarżący przy wydawaniu w nadzorowanym przez niego postępowaniu o sygn. RP II Ds. [...], w dniu 6 września 2019 roku, postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia majątkowego;
- 2) obrazę przepisu art. 137 § 1 w zw. z art. 150 § 1 i 2 Prawa o prokuraturze, poprzez uznanie, że z uwagi na charakter przewinienia dyscyplinarnego konieczne jest natychmiastowe odsunięcie skarżącego od wykonywania obowiązków;
- 3) obrazę przepisu art. 251 § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., która miała wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, polegającą na zaniechaniu wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia dowodów świadczących o popełnieniu przez skarżącego zarzucanego mu przewinienia służbowego oraz wskazania okoliczności przemawiających za istnieniem zagrożenia dla wykonywanych przez niego obowiązków;
- 4) błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia polegający na błędnym przyjęciu, że beneficjentem decyzji procesowej w przedmiocie zabezpieczenia majątkowego był podejrzany A. W., podczas gdy w wydanym postanowieniu uwzględniono wniosek osoby trzeciej - J. D. o wydanie rzeczy stanowiących jego własność;

- 5) błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia polegający na błędnym przyjęciu, że przełożeni nie wiedzieli o potrzebie i zamiarze wydania orzeczenia w przedmiocie zwrotu zabezpieczonych środków pieniężnych oraz złota, podczas gdy kwestia ta - ze względu na charakter postępowania o sygn. RP Ds. (...) - była z wymienionymi omawiana wielokrotnie przez skarżącego z przełożonymi w ramach ustnych konsultacji;
 - 6) obrazę przepisu art. 6 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 Prawa o prokuraturze poprzez brak doręczenia odpisu wniosku rzecznika dyscyplinarnego o przedłużenie zawieszenia w czynnościach oraz brak poinformowania skarżącego i jego obrońcy o terminie posiedzenia Sądu Dyscyplinarnego, pomimo złożonego wniosku o doręczenie wniosku i powiadomienie o posiedzeniu, skutkujące niemożnością zapoznania się przez nich z wnioskiem rzecznika dyscyplinarnego o przedłużenie zawieszenia w czynnościach oraz uczestniczenia w posiedzeniu Sądu Dyscyplinarnego;
 - 7) obrazę przepisu art. 140 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 Prawa o prokuraturze, poprzez brak doręczenia ustanowionemu obrońcy odpisu postanowienia stanowiącego przedmiot odwołania;
 - 8) obrazę przepisu art. 147 § 1 Prawa o prokuraturze, w postaci niewłaściwego składu Sądu Dyscyplinarnego w dniu 17 marca 2020 r., albowiem w składzie Sądu powinien zasiadać przynajmniej jeden prokurator z jednostki organizacyjnej prokuratury równorzędnej do tej, w której obwiniony pełnił służbę lub wykonywał czynności służbowe w chwili czynu, podczas gdy do dnia 18 września 2019 r. prokurator M. K. był delegowany do wykonywania czynności służbowych w Prokuraturze Regionalnej w [...].
- Formułując powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uwzględnienie zażalenia i uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z poglądem utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, odnoszącym się zarówno do instytucji zawieszenia w czynnościach służbowych sędziego, jak i prokuratora, w tym incydentalnym postępowaniu sąd dyscyplinarny nie rozstrzyga o

zasadności zarzutów sformułowanych wobec prokuratora w postępowaniu dyscyplinarnym, ale wyłącznie o zasadności odsunięcia prokuratora od wykonywania czynności służbowych w związku ze stawianymi mu zarzutami. W tym kontekście badaniu podlegają: szkodliwość zarzucanego czynu dla służby, stopień zawinienia, wzgląd na dobro wymiaru sprawiedliwości oraz wystarczające uprawdopodobnienie popełnienia deliktu dyscyplinarnego, a nadto okoliczność, czy waga stawianych zarzutów uniemożliwia prokuratorowi pełnienie czynności (uchwała Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 2005 r. sygn., SNO 12/05, LEX nr 472069; uchwała Sądu Najwyższego z 29 września 2009 r., sygn. SNO 72/09, LEX nr 1288982; uchwała Sądu Najwyższego z 7 kwietnia 2009 r. sygn. SNO 20/09, LEX nr 1288812). Ponadto, w kontekście decyzji o przedłużeniu zawieszenia prokuratora w czynnościach istotna jest ocena, czy zachodzi uzasadniony przypadek, o którym mowa w art. 150 § 3 ustawy z 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze.

Tożsame stanowisko w odniesieniu do prokuratorów wykształciło się w piśmiennictwie, w którym wskazuje się, że konieczność zastosowania instytucji zawieszenia w czynnościach służbowych wyznacza de facto charakter zarzucanego prokuratorowi przewinienia, a zatem ocena, czy przez pryzmat stawianych zarzutów konieczne jest natychmiastowe odsunięcie go od wykonywania obowiązków służbowych (zob. Andrzej Kiełtyka, Wojciech Kotowski, Andrzej Ważny, Prawo o prokuraturze. Komentarz, Warszawa 2017, s. 558). Przenosząc powyższe uwagi w realia niniejszej sprawy, w ocenie Sądu Najwyższego odwołanie obwinionego prokuratora M.K. nie zasługuje na uwzględnienie.

Podniesiony w odwołaniu zarzut obrazy art. 137 § 1 pkt 1 w zw. z art. 150 § 1 i 2 ustawy Prawo o prokuraturze jest niezasadny.

Obwiniony zarzucił orzeczeniu Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym brak wskazania konkretnego powszechnie obowiązującego przepisu prawa, którego obraży w sposób rażący i oczywisty dopuścić się miał skarżący przy wydawaniu w dniu 6 września 2019 roku postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia majątkowego, w nadzorowanym przez niego postępowaniu o sygn. akt RP Ds. (...).

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że obwiniony podnosząc zarzut naruszenia art. 137 § 1 pkt 1 ustawy prawo o prokuraturze, pominął okoliczność, że niniejsza sprawa dotyczy odpowiedzialności dyscyplinarnej za tzw. przewinienie służbowe. Obowiązki ciążące na prokuratorze prowadzącym lub nadzorującym konkretne postępowanie przygotowawcze wynikają nie tylko z ustaw, rozporządzeń, ale też z zarządzeń i wytycznych, a w końcu z obowiązującej ujednoliconej praktyki prowadzenia postępowania, utrwalonej tak we wszystkich powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury, jak i w konkretnych jednostkach w określonym czasie. Obowiązki prokuratora mają zatem charakter normatywny, jak i pozanormatywny, dyktowany pragmatyką służbową wskazującą najlepsze metody osiągania celów postępowania karnego. Przewinieniem służbowym jest każde naruszenie dyscypliny służbowej. Obwiniony, zgodnie z treścią przedstawionego mu zarzutu, dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisu § 6 ust. 3 pkt 2 Zarządzenia Prokuratora Regionalnego w [...]. z dnia 8 kwietnia 2019 r. Nr (...) w sprawie podziału czynności prokuratorów w Prokuraturze Regionalnej w [...]. oraz zasad organizacji pracy i zastępowania prokuratorów przy wykonywaniu czynności, zaistniałej w dniu 6 września 2019 r. w W., polegającej na wydaniu postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia majątkowego w sprawie o sygn. akt RP Ds. (...) Prokuratury Regionalnej w [...]., którym miał nastąpić zwrot podejrzanemu A. W. pieniędzy w łącznej kwocie 160.000 zł oraz 176.000 euro oraz sztabek złota o łącznej wadze 103 kg, bez poinformowania o planowaniu, zamiarze i wydaniu przedmiotowego postanowienia przełożonych sprawujących wewnętrzny nadzór służbowy nad tym postępowaniem, co stanowiło przewinienie dyscyplinarne z art. 137 § 1 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze.

W ten sposób obwiniony naruszyć miał dyscyplinę służbową, na którą składa się całokształt obowiązków związanych z konkretnie zajmowanym stanowiskiem. Naruszenie zatem któregośkolwiek z tych obowiązków bądź wadliwe – wskutek niedbalstwa – ich wykonanie, przekroczenie przysługujących uprawnień bądź przeciwnie – bezczynność w służbie i niepodjęcie niezbędnych czynności, wszystkie te działania lub zaniechania, popełnione także nieumyślnie, są przewinieniami służbowymi i uzasadniają odpowiedzialność dyscyplinarną

(A.Kiełtyka, W. Kotowski, A. Ważny, Prawo o prokuraturze. Komentarz, Warszawa 2017, s. 529).

Przechodząc do analizy zarzutu naruszenia art. 137 § 1 w zw. z art. 150 § 1 i 2 Prawa o prokuraturze poprzez uznanie, że z uwagi na charakter przewinienia dyscyplinarnego konieczne jest natychmiastowe odsunięcie skarżącego od wykonywania obowiązków, wskazać należy, że zawieszenie w czynnościach służbowych, w pierwszej kolejności, chroni autorytet prokuratury, a także dalej jeszcze idący interes publiczny przed szkodami, jakie mogłoby spowodować pełnienie funkcji prokuratorskich przez obwinionego, z uwagi na zarzut, jaki mu postawiono. Po wtóre, odgrywa doniosłą rolę wychowawczą, będąc moralnym przeżyciem zarówno dla obwinionego, jak i dla jego współpracowników (A.Kiełtyka, W. Kotowski, A. Ważny, Prawo o prokuraturze. Komentarz, Warszawa 2017, s. 558). O ile samo brzmienie zarzutu i pozornie niewielka waga naruszonego obowiązku – wynikającego wyłącznie z zarządzenia Prokuratora Regionalnego – mogłyby przemawiać za brakiem konieczności odsunięcia M. K. od wykonywania obowiązków prokuratora, to Sąd Najwyższy nie może stracić z pola widzenia, że w niniejszej sprawie za dalszym zawieszeniem w wykonywaniu obowiązków przemawiają okoliczności towarzyszące stawianemu obwinionemu zarzutowi. Trzeba podkreślić, że wniosek w przedmiocie zwrotu składników zabezpieczenia majątkowego wpłynął drogą elektroniczną na adres e-mail prokuratora M. K., o czym nie poinformował on przełożonych. Dokument ten nie został przedłożony do dekretacji Prokuratorowi Regionalnemu w [...]. Dodatkowo, przesłuchani w charakterze świadków: Prokurator Regionalny w [...]. a także podlegli mu prokuratorzy, zgodnie zeznali, że nie byli informowani o zamiarze uchylenia zabezpieczenia majątkowego i zwrotu składników majątku zabezpieczonego od A. W. i zeznali, że prokurator M. K. samodzielnie podjął taką decyzję, wbrew treści § 6 ust. 3 pkt 2 zarządzenia nr (...) Prokuratora Regionalnego w [...]. w sprawie podziału obowiązków w Prokuraturze Regionalnej w [...]. oraz zasad organizacji pracy i zastępowania prokuratorów przy wykonywaniu czynności. Na podkreślenie zasługuje również, że pochodzący z czerwca 2019 r., a sporządzony przez prokuratora K. wniosek o przedłużenie śledztwa (k. 776) nie zawiera nawet wzmianki o potrzebie rozstrzygnięcia o zabezpieczeniu majątkowym,

podczas gdy sama lektura postanowienia z 6 września 2019 r. wskazuje, że jest ono efektem pogłębionej analizy zabezpieczenia dokonanego w roku 2013.

Wpływ na ocenę zachowania prokuratora M. K. muszą też mieć takie okoliczności, jak fakt doręczenia odpisu postanowienia z 6 września 2019 r. podejrzanemu A. W. bezpośrednio po jego wydaniu osobiście przez prokuratora, jak i fakt, że podejrzany A. W. w tym celu stawiał się w gabinecie prokuratora. Ponadto, za istotne należy uznać także to, że prokurator K. przekazał akta do sekretariatu wraz z postanowieniem z 6 września 2019 r. dopiero w dniu 13 września 2019 r.

Uwagę Sądu Najwyższego zwraca w szczególności relacja świadka I.C. (k. 253), z treści której wynika, że na jego pytanie dlaczego tak postąpił, prokurator M. K. oświadczył „Musiałem”.

Nie budzi wątpliwości Sądu Najwyższego, że prokurator M. K. był świadomy tego, że tak istotne decyzje, jak będąca przedmiotem stawianego mu zarzutu, musi konsultować z przełożonym. Jak wynika z materiału dowodowego sprawy (zeznania świadka, k. 256), w marcu 2019 r. prokurator K. bez konsultacji z przełożonym zmniejszył stosowane wobec A. W. poręczenie majątkowe, w następstwie czego przełożony przeprowadził z nim rozmowę wskazującą na konieczność takich konsultacji.

Nie budzi również wątpliwości Sądu Najwyższego, że wszystkie te okoliczności jako stawiające pod znakiem zapytania ewentualne motywy kierujące M. K. przy wydaniu postanowienia z 6 września 2019 r. muszą być starannie i wszechstronnie wyjaśnione w ramach prowadzonego postępowania dyscyplinarnego.

Należy też podkreślić, że postanowieniem wydanym w dniu 20 września 2019 roku, prokurator Prokuratury Regionalnej w [...], delegowany do Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej wszczął śledztwo (sygn. akt PK Ds. (...)) w sprawie dotyczącej zarzucanego obwinionemu czynu.

Niewątpliwie wszystkie te okoliczności świadczą o tym, że dalsze pełnienie obowiązków służbowych prokuratora przez M. K. stwarza zagrożenie dla autorytetu prokuratury. Tym samym zachodzi uzasadniony przypadek, o którym mowa w art. 150 § 3 ustawy z 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze.

Za niezasadny uznać należało również zarzut obrazy przepisu art. 251 § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k.

Nie uszło uwadze Sądu Najwyższego, że w treści uzasadnienia orzeczenia sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji występują braki polegające na niewskazaniu dowodów świadczących o popełnieniu przez obwinionego przewinienia służbowego, czy konkretnych zagrożeń dla wykonywanych przez niego obowiązków i czynności służbowych, jak też brak szczegółowego wyjaśnienia na czym polegał uzasadniony przypadek umożliwiający przedłużenie zawieszenia. Należy jednak podkreślić, że braki te nie stanowią podstawy dla uchylenia orzeczenia, gdyż nie mają wpływu na wynik rozstrzygnięcia w sprawie. Można w tym miejscu przywołać stosowany odpowiednio art. 455a k.p.k., wedle treści którego nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424. Należy mieć na uwadze, że przedmiotem kontroli odwoławczej jest zaskarżone postanowienie, a nie jego uzasadnienie. Nieprawidłowo sporządzone uzasadnienie nie oznacza nieprawidłowości orzeczenia i nie może prowadzić automatycznie do jego uchylenia.

Na uwzględnienie nie zasługiwały kolejne podniesione przez obwinionego zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych mających w jego ocenie wpływ na treść orzeczenia.

Należy podkreślić, że wydając orzeczenie w przedmiocie przedłużenia zawieszenia w czynnościach służbowych, sąd dyscyplinarny bada szkodliwość zarzucanego czynu dla służby, stopień zawinienia, wzgląd na dobro wymiaru sprawiedliwości oraz wystarczające uprawdopodobnienie popełnienia deliktu dyscyplinarnego, a nadto okoliczność, czy waga stawianych zarzutów uniemożliwia prokuratorowi pełnienie czynności. Dodatkowo badaniu przez Sąd podlega czy w sprawie zachodzi uzasadniony przypadek, o którym mowa w art. 150 § 3 ustawy Prawo o prokuraturze. Sąd dyscyplinarny pierwszej instancji nie dokonuje w tym zakresie ustaleń faktycznych. W tym miejscu należy podkreślić, że wbrew twierdzeniom obwinionego w niniejszej sprawie doszło do zaistnienia uzasadnionego przypadku, który umożliwia uwzględnienie wniosku rzecznika dyscyplinarnego, a w efekcie przedłużenie zawieszenia obwinionego w czynnościach na dalszy niezbędny okres, tj. do 26 września 2020 r. Z przedstawionych już wyżej powodów Sąd Najwyższy uznał, że nie ustały przyczyny uzasadniające konieczność dalszego stosowania zawieszenia w czynnościach.

Odnosząc się do zarzutu obrazy przepisu art. 6 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 Prawa o prokuraturze oraz zarzutu obrazy przepisu art. 140 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 Prawa o prokuraturze, wskazać jedynie należy, że oba zarzuty dotyczą zasadniczo naruszenia prawa obwinionego do obrony, poprzez zaniechanie zawiadomienia go przez sąd dyscyplinarny o terminie posiedzenia w sprawie przedłużenia zawieszenia w czynnościach na dalszy niezbędny okres oraz zaniechania doręczenia odpisu zaskarżonego postanowienia i wniosku z 9 marca 2020 r. Obwiniony podniósł, że posiedzenie w przedmiocie przedłużenia jego zawieszenia w czynnościach służbowych odbyło się bez jego wiedzy, co naruszyło jego prawo do obrony, gdyż wnioskował on o powiadomienie go o terminie posiedzenia. Z uwagi na brak zawiadomienia nie mógł przedstawić sądowi swojej argumentacji. Wskazać należy, że na posiedzeniu przed Sądem Dyscyplinarnym przy Prokuratorze Generalnym nie przeprowadza się postępowania dowodowego i z uwagi na sposób procedowania w tego rodzaju sprawach, udział stron w posiedzeniu w przedmiocie przedłużenia zawieszenia w czynnościach nie jest konieczny. Wbrew twierdzeniom skarżącego brak jest przepisu szczególnego ustawy Prawo o prokuraturze bądź procedury karnej stosowanej odpowiednio na zasadzie art. 171 pkt 1 tej ustawy, który przewidywałby istnienie takiego obowiązku lub uprawnienia.

Z uwagi na powyższe zarzut podniesiony przez obwinionego uznać należało za niezasadny. Należy zauważyć, że przepisy art. 117 § 1 i 2 k.p.k. i art. 339 § 5 k.p.k. nie wprowadzają obowiązku zawiadamiania stron o posiedzeniu w przedmiocie przedłużenia zawieszenia w czynnościach na dalszy niezbędny okres. Strony postępowania mają możliwość wzięcia udziału w powyższym posiedzeniu, jeżeli stosownie do treści stosowanego odpowiednio przepisu art. 96 § 1 i 2 k.p.k., stawiają się na nim. Sąd Najwyższy podziela w tym zakresie ugruntowany w piśmiennictwie pogląd wskazujący, że jeżeli ustawa nie określa udziału stron w posiedzeniu, mają one prawo do udziału w tym forum, gdy stawiają się na nim; strony powinny zatem same dowiedzieć się o terminie i miejscu posiedzenia; w takich wypadkach stron nie zawiadamia się o posiedzeniu, a ich niestawiennictwo nie tamuje przeprowadzenia posiedzenia (J. Skorupka [w:] R. Stefański (red.), S. Zabłocki

(red.), Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz do art. 1-166, Warszawa 2017, s. 1072).

Jeszcze raz zaznaczyć należy, że obwiniony nie był uprawniony na podstawie odrębnego przepisu do wzięcia udziału w posiedzeniu w przedmiocie przedłużenia zawieszenia w czynnościach służbowych. Możliwość wzięcia w nim udziału jest przewidziana wyłącznie w przypadku, gdyby obwiniony stawiał się na posiedzeniu. Odnosząc się do zarzutu dotyczącego doręczenia odpisu postanowienia z dnia 17 marca 2020 r., ustanowionemu obrońcy, wskazać jedynie należy, że zarządzeniem z dnia 17 marca 2020 r., odpis ten został przesłany obwinionemu. Sam fakt złożenia w niniejszej sprawie środka odwoławczego jakim jest odwołanie i podniesienia w nim zarzutów odnoszących się do treści zaskarżonego postanowienia, świadczy o tym, że fakt doręczenia odpisu jedynie obwinionemu nie miał wpływu na realizację przez prokuratora M. K. jego prawa do obrony. Dodatkowo, pismem z dnia 20 marca 2020 roku, zastępca rzecznika dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego oświadczył, że nie sprzeciwia się wydaniu obwinionemu odpisu wniosku z 9 marca 2020 roku. Tym samym uznać należało, że obwiniony i jego obrońca mieli możliwość zapoznania się z treścią powyższego wniosku.

Konkludując, wskazać należy, że w niniejszej sprawie nie zaistniała konieczność zawiadomienia obwinionego o posiedzeniu w przedmiocie przedłużenia zawieszenia oraz konieczność przesłania mu wniosku o przedłużenie zawieszenia w czynnościach. Jednocześnie podkreślić należy, że odpis postanowienia z 17 marca 2020 roku został obwinionemu doręczony. Należy mieć na uwadze, że prawo do obrony nie przejawia się tylko w prawie do osobistego udziału w poszczególnych czynnościach związanych z kwestią odpowiedzialności dyscyplinarnej obwinionego, ale także możliwości składania środków zaskarżania. Zawsze realizacja uprawnień procesowych strony uzależniona jest od jej aktywności, a ta od jej woli, emanującej w stopniu zainteresowania przebiegiem postępowania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2019 roku, sygn. akt II DO 3/19, Lex nr 2684766). Na gruncie niniejszej sprawy uznać należało, że obwiniony zrealizował bez przeszkód swoje prawo do obrony wnosząc odwołanie od postanowienia z dnia 17 marca 2020 roku.

Niezasadny jest również zarzut obrazy przepisu art. 147 § 1 ustawy - Prawo o prokuraturze poprzez niewłaściwy skład Sądu Dyscyplinarnego w dniu 17 marca 2020 r.

Zgodnie z treścią przepisu art. 147 § 1 ustawy - Prawo o prokuraturze skład Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym wyznacza przewodniczący według listy wszystkich członków tego sądu, zgodnie z kolejnością wpływu spraw, z tym że w składzie sądu zasiada przynajmniej jeden prokurator z jednostki organizacyjnej prokuratury równorzędnej do tej, w której obwiniony pełnił służbę lub wykonywał czynności służbowe w chwili czynu. Odstępstwo od kolejności wpływu spraw możliwe jest tylko w przypadku choroby członka sądu lub z innej ważnej przyczyny, co należy zaznaczyć w zarządzeniu o wyznaczeniu rozprawy lub posiedzenia.

W skład Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym, wydającego postanowienie z 17 marca 2020 roku, wchodziły następujące osoby: M. Ł. – prokurator Prokuratury Okręgowej w W., jako Przewodniczący oraz dwaj członkowie składu orzekającego: P. W. – prokurator Prokuratury Okręgowej w W. i P. A. S. – prokurator Prokuratury Rejonowej w W. . Należy podkreślić, że ustawodawca wielokrotnie w przepisach prawa dokonał wyróżnienia statusu prawnego prokuratora delegowanego oraz prokuratora danej jednostki organizacyjnej prokuratury. W przepisach ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze, a także w aktach wykonawczych do tejże ustawy, wprost wskazano na powiązanie prokuratora delegowanego ze stałym miejscem pełnienia służby, to jest miejscem, z którego został delegowany. W przepisie art. 109 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze, podkreślone zostało, że jeżeli delegowanie następuje do innej miejscowości niż miejscowość będąca siedzibą jednostki organizacyjnej prokuratury, w której prokurator pełni służbę, niebędącej miejscem jego stałego zamieszkania, prokuratorowi delegowanemu w okresie delegowania, jako pracownikowi w podróży służbowej, przysługują następujące należności, rekompensujące niedogodności wynikające z delegowania poza stałe miejsce pełnienia służby (...). Podobne rozróżnienie odnaleźć można w § 80 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r. poz. 1206, z późn. zm.), w którym wskazuje się, że

w skład zespołu przeprowadzającego wizytację lub lustrację prokuratury okręgowej albo rejonowej prokurator regionalny może powołać wizytatorów, prokuratorów oraz inspektorów do spraw biurowości z innych podległych mu prokuratur okręgowych. W skład zespołu mogą być powołani także prokuratorzy prokuratur rejonowych delegowani do prokuratury okręgowej. W rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 grudnia 2016 r. - w sprawie delegowania prokuratorów do Prokuratury Krajowej lub Ministerstwa Sprawiedliwości oraz Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury, a także świadczeń przysługujących prokuratorom delegowanym poza stałe miejsce pełnienia służby (Dz. U. z 2016 r. poz. 1995) § 4 ust. 1 wprost stanowi, że prokurator delegowany do innej miejscowości niż miejscowość będąca siedzibą jednostki organizacyjnej prokuratury, w której prokurator pełni służbę, niebędącej miejscem jego stałego zamieszkania, składa do kierownika jednostki będącej miejscem delegowania, zwanego dalej "kierownikiem jednostki", pisemny wniosek o nieodpłatne zakwaterowanie albo o zwrot kosztów zamieszkania w miejscu delegowania, w jednej z form określonych w art. 109 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze. W świetle tych regulacji nie powinno budzić wątpliwości, że w przypadku delegowania, prokurator delegowany w dalszym ciągu pozostaje prokuratorem jednostki macierzystej.

W realiach przedmiotowej sprawy, podnoszony przez skarżącego zarzut uznać zatem należy za bezzasadny. Stanowisko, że z chwilą delegowania prokuratora do innej jednostki organizacyjnej prokuratury, traci on status prokuratora Prokuratury Okręgowej, nie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach. Zasadnie podkreślił to także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 czerwca 2018 r. (sygn. akt SDI 22/18), w wyniku rozpatrzenia kasacji wniesionej przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratura Generalnego, odwołując się do konkretnych przepisów odróżniających sytuację prawną prokuratora delegowanego od prokuratury danej jednostki organizacyjnej.

Sumując powyższe rozważania, należy wskazać, że delegowanie prokuratora M.K. - Prokuratora Prokuratury Okręgowej w W. do Prokuratury Regionalnej w [...]. nie spowodowało, że przestał on być prokuratorem prokuratury okręgowej. Podkreślić należy, że w dalszym ciągu pozostawał on prokuratorem jednostki organizacyjnej prokuratury, z której został delegowany.

W związku z tym, orzeczenie wydane wobec prokuratora M. K. nie zostało obarczone wadą niewłaściwej obsady sądu, bowiem skład Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym był należycie obsadzony, zgodnie z wymogami określonymi w przepisie art. 147 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy uznał, że przedstawiona w złożonym przez obwinionego środka odwoławczym argumentacja była chybiona i utrzymał w mocy postanowienie Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z 17 marca 2020 roku.